

i bez výkonu trestu nyní mu uloženého pořádný život i ve směrech skutky jeho dotčených. Odvolání je bezdůvodné a nebylo mu vyhověno.

Čís. 2496.

Ke skutkové podstatě zpronevěry (§ 183 tr. zák.) se vyžaduje, by pachatel měl zlý úmysl (§ 1 tr. zák.) bezprávně si přisvojiti nebo zadržeti věc svěřenou. Nejde o zpronevěru, má-li pachatel za to, že vlastník nebude činiti námitek proti jeho dispozici s věcí svěřenou, nebo pokládá-li se důvodně oprávněným si ji podržeti (na př. z důvodu vzájemné pohledávky).

(Rozh. ze dne 5. října 1926, Zm I 722/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Písku ze dne 3. září 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle §u 183 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmátečný a věc vrátil krajskému soudu v Písku, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost napadá rozsudek nalézacího soudu z důvodů čís. 4, 5 a 9 a) §u 281 tr. ř. a to právem. Ke skutkové podstatě zpronevěry se vyžaduje, by pachatel měl zlý úmysl (§ 1 tr. zák.) bezprávně si přisvojiti nebo zadržeti věc svěřenou, a jest tudíž zpronevěření vyloučeno pro nedostatek zlého úmyslu, když pachatel má za to, že vlastník věci nebude činiti námitek proti jeho dispozici s věcí svěřenou, a rovněž tak není tu předpokládaného zlého úmyslu, pokládá-li se pachatel důvodně oprávněným, věc mu svěřenou si podržeti (Finger: Strafrecht str. 470), maje za to, že mu po právu přísluší. Obžalovaný hájil se proti obžalobě ze zločinu zpronevěry tím, že svěřených peněz použil k zaplacení své vzájemné pohledávky 24.234 Kč 80 h, kterou si počítá za firmou C. a N., jednak za Josefem C-em z důvodů, že v letech 1921 až 1924 nakupoval pro firmu, čeho k řádnému provozu cihelny potřebovala, že konal v zájmu podniku různé cesty, že Josefu C-ovi dodával do domácnosti potraviny, aniž za tyto výdaje obdržel od firmy neb C-e zaplacení a že firma ho nepřihlásila k nemocenské pokladně, takže má nárok vůči firmě na náhradu výloh, spojených s lékařským ošetřením, jež si musil sám platiti. Jest sice pravda, že obžalovaný měl povinnost, jakmile peněz si zadržel za účelem zaplacení své vzájemné pohledávky, ihned to firmě neb Josefu C-ovi oznámiti a s ním, nebo s firmou se vyúčtovat. Neučinil-li toho, nejednal jistě správně, nelze však přes to vyloučiti, že jednal u vědomí, že peněz jemu firmou neb C-em svěřených může použití ku krytí výdajů pro firmu neb pro Josefa C-e učiněných, nelze vyloučiti, že se snad nicméně cítil oprávněným z důvodů vzájemné pohledávky svěřené peníze si podržeti a svoji vzájemnou pohledávku uplatniti, kterýžto pocit oprávnění nutně vylučuje zlý úmysl

v §u 1. tr. zák. předpokládaný a vylučuje tudíž i trestnost jednání. Mohlo by se snad jednat o bezprávi civilně právní, nebylo-li tu podmíněk započtení podle §§ů 1438—1443 obč. zák., nebyly-li výdaje jim učiněné majiteli firmy schváleny nebo přikázány a nebyly-li při tom ani nutny ani k očividnému prospěchu firmy neb Josefa C-e. Bylo proto v souzeném případě hlavně za tím účelem, by nalézací soud mohl po subjektivní stránce zjistiti, zda obžalovaný mohl se pokládati oprávněným vzájemné pohledávky si započísti a z toho důvodu peníze jemu svěřené si zadržeti, na nalézacím soudě, by zkoumal, zda obžalovaným uplatňované vzájemné pohledávky pozůstávají po právu a proti poškozené firmě neb Josefu C-ovi mu příslušejí čili nic.

Názor nalézacího soudu, prohlášený v zamítacím, při hlavním přelíčení prohlášeném usnesení, že důkazy ty jsou nerozhodny, postrádal bližšího odůvodnění. Odůvodnění v rozsudku, že důkazy byly nabídnuty pouze o tom, že obžalovaný učinil nákupy, nikoli však, že nakoupených věcí pro firmu neb Josefa C-e upotřebil, nečiní důkazy ještě nerozhodnými, obzvláště když obžalovaný vede důkaz svědky v podání uvedenými o tom, že učinil z peněz od zákazníků vybraných výdaje pro firmu C. a N., že koupil oves a seno pro koně firmy té, různé potraviny pro domácnost Josefa C-e a bylo pak věcí dalšího zjišťování, zda bylo věcí uvedených skutečně upotřebeno pro firmu nebo Josefa C-e čili nic. Právem proto vytýká obžalovaný jako zmatek podle čís. 4 §u 281 tr. ř., že návrhu na provedení důkazů v podání učiněnému a při hlavním přelíčení opakovanému, nebylo vyhověno. Nelzeť vzhledem k předeslanému vyloučení, že neprovedení důkazů těch mohlo míti vliv pro obžalovaného nepříznivý na rozhodnutí soudní (§ 281 posl. odst. tr. ř.) a že tím obžalovaný byl zkrácen ve svém právu na obhajobu podle §u 3 tr. ř. Bylo proto nutno již v zasedání neveřejném za souhlasu generálního prokurátora podle §u 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 vzhledem k ustanovení §u 288 čís. 3 tr. ř. zrušiti napadený rozsudek a poněvadž zrušovacím soudu za tohoto stavu věci nelze ve věci samé rozhodnouti a opětnému hlavnímu přelíčení vyhnouti se nelze, věc vrátiti nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, aniž bylo nutno zkoumati oprávněnost výtky dalších uplatňovaných zmatků.

Čís. 2497.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Podmíněný odklad trestu nelze povolití pachateli, který po delší dobu zneužíval k smilným činům podřízených mladistvých osob.

Volební právo (zákon ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n.).

Nepřirozené založení pachatele smilstva proti přírodě vylučuje pohnutku nízkou a nečestnou.

(Rozh. ze dne 5. října 1926, Zm I 518/26.)